

Fremsat den 9. april 2021 af Leif Lahn Jensen (S), Peter Skaarup (DF), Karsten Hønge (SF), Andreas Steenberg (RV), Peder Hvelplund (EL), Mai Mercado (KF), Peter Seier Christensen (NB), Ole Birk Olesen (LA), Torsten Gejl (ALT), Aaja Chemnitz Larsen (IA) og Susanne Zimmer (UFG)

Forslag til folketingsbeslutning

om at ophæve tjenestemandereformen fra 1969 og skabe ligestilling i lønforholdet mellem offentlige faggrupper (borgerforslag)

Med dette borgerforslag ønsker stillerne af borgerforslaget, at Folketinget tager et opgør med tjenestemandereformen fra 1969 i form af at sikre en udligning af det politisk skabte lønefterslæb og derved skabe ligestilling i lønforholdene mellem de offentlige faggrupper.

Det foreslås,

1) at Folketinget skaber en lønreform, der erstatter tjenestemandereformen,

- 2) at reformen er velbegrunderet med udgangspunkt i transparente kriterier, som f.eks. ansvar og uddannelseslængde, og tager højde for opgaveglidninger mellem faggrupper og honorering, når dette sker, og
- 3) at Folketinget fremlægger en plan for indfrielsen af dette mål inden for en overskuelig tidsramme.

Bemærkninger til forslaget

Mange tror, at offentligt ansattes løn alene reguleres af overenskomstforhandlingerne, men faktisk var det Folketinget, der fastsatte grundlønnen ved tjenestemandreformen i 1969.

I korte træk er tjenestemandreformen fra 1969 et politisk bestemt lønhierarki, hvori forskellige job i det offentlige blev placeret på 40 forskellige løntrin – løntrin, som bygger på en arbejdsmæssig værdiansættelse tilbage fra 1919, 4 år efter at kvinder fik stemmeret i Danmark.

I 1969 anså man stadig manden for at være husstandens hovedforsørger, og kvindens løn var et supplement til husholdningen – en slags lommepenge. De kvinder, som på daværende tidspunkt fik lov til at arbejde, kunne derfor anse deres løn som en slags lommepengeløn og som en biindkomst til mandens.

Det politiske bestemte lønhierarki for offentlige faggrupper er ikke blevet revideret siden 1969. Vi ser i dag, at offentligt ansatte i de kvindedominerede fag har et betydeligt lønefterslæb. De aflønnes hverken i overensstemmelse med deres uddannelseslængde eller med deres faglige ansvar, fordi tjenestemandreformen fastlåser faggrupperne på et lavere løntrin efter datidens normer.

Folketinget lovede dengang løbende at løfte lønnen, så den afspejlede uddannelseslængde og ansvar. Det skete bare aldrig, og i dag har de fleste politikere glemt alt om tjenestemandreformen. Resultatet er, at f.eks. sygeplejersker og pædagoger får en langt lavere løn end skolelærere og politibetjente. En udligning af det politisk skabte lønefterslæb kan ikke løses gennem overenskomstforhandlinger, da det i så fald vil tage over 700 år, da lønstigningerne – bortset fra nogle små ligelønspuljer – fordeles ligeligt på alle uanset størrelsen af deres grundløn.

Derfor kan der kun sikres lige løn mellem de offentlige

faggrupper, hvis Folketinget tager ansvar for at udligne efterslæbet for de kvindedominerede fag – og dermed retter op på den lønmæssige ulighed i lønforholdene, som tjenestemandreformen er skyld i.

Tiden er inde til et opgør med denne ulighedsskabende reform og til at tage et vigtigt skridt mod et mere retfærdigt arbejdsmarked. Derfor står stillerne af borgerforslaget sammen – jordemødre, pædagoger, sygeplejersker, socialrådgivere og akademikere – på vegne af alle berørte faggrupper.

Om fremsættelsen i Folketinget

Forslagsstillerne i Folketinget bemærker, at der er tale om et borgerforslag, som inden for den fastsatte frist har opnået det antal støttetilkendegivelser fra borgere, som kræves for at få forslaget fremsat og behandlet som beslutningsforslag i Folketinget.

Borgerforslaget er oprindeligt indgivet af Vibeke Kline Lange Frost, København, som hovedstiller med Susanne Both, København, Anne-Sophie Bjerregaard Mose, København, Marietta Annie Petersen, Silkeborg, Gitte Raaby Møller, Herning, Anni Jessen Spiele, Ballerup, Frida Pernille Groth Rasmussen, København, Signe Jespersen, Aarhus, Thea Borre Kisby, Esbjerg, Marie Pallesgaard Vithen, København og Marie Vedsted Christiansen, Gentofte, som medstillere.

Forslagsstillernes fremsættelse af forslaget for Folketinget er alene udtryk for, at forslagsstillerne på vegne af de partier, som støtter borgerforslagsordningen, påtager sig at opfylde en nødvendig betingelse for, at borgerforslaget kan blive behandlet i Folketinget i overensstemmelse med intentionerne bag ordningen for borgerforslag.

Fremsættelsen kan således ikke tages som udtryk for, at forslagsstillerne nødvendigvis støtter forslagens indhold.

Skriftlig fremsættelse

Leif Lahn Jensen (S), Peter Skaarup (DF), Karsten Hønge (SF), Andreas Steenberg (RV), Peder Hvelplund (EL), Mai Mercado (KF), Peter Seier Christensen (NB), Ole Birk Olesen (LA), Torsten Gejl (ALT), Aaja Chemnitz Larsen (IA) og Susanne Zimmer (UFG):

Herved tillader vi os for Folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om at ophæve tjenestemandreformen fra 1969 og skabe ligestilling i lønforholdet mellem offentlige faggrupper (borgerforslag).

(Beslutningsforslag nr. B 293)

Der er tale om et borgerforslag, som inden for den fastsatte frist har opnået det antal støttetilkendegivelser fra borgere, som kræves for at få forslaget fremsat og behandlet som beslutningsforslag i Folketinget. Der henvises til folketingsbeslutning af 2. juni 2016 om mulighed for at få borgerdrevne beslutningsforslag behandlet i Folketinget, lov om etablering af en ordning for borgerforslag med henblik på behandling i Folketinget og bekendtgørelse om en ordning for borgerforslag med henblik på behandling i Folketinget.

Borgerforslaget er oprindeligt indgivet af Vibeke Kline Lange Frost, København, som hovedstiller med Susanne Both, København, Anne-Sophie Bjerregaard Mose, København, Marietta Annie Petersen, Silkeborg, Gitte Raaby Møller, Herning, Anni Jessen Spiele, Ballerup, Frida Pernille Groth Rasmussen, København, Signe Jespersen, Aarhus, Thea Borre Kisby, Esbjerg, Marie Pallesgaard Vithen, København, Marie Vedsted Christiansen, Gentofte, som medstillere.

Fremsættelsen er alene udtryk for, at forslagsstillerne på vegne af de partier, som støtter borgerforslagsordningen, påtager sig at opfylde en nødvendig betingelse for, at borgerforslaget kan blive behandlet i Folketinget i overensstemmelse med intentionerne bag ordningen.